

Nr 50.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckt motion angående vissa ändringar i kommunalskattelagen med anledning av de vidtagna ändringarna i stadgan om ersättning för riksdagsmannauppsdragets fullgörande.

I en inom riksdagen väckt, till bevillningsutskottet hänvisad motion, II: 606, av herrar *Hallén* och *Pettersson* i Norregård, har hemställts, »att riksdagen måtte för sin del antaga sådana ändringar i kommunalskattelagen, som betingas av de genom lagen den 19 mars 1954 angående ändring i stadgan den 21 februari 1941 om ersättning för riksdagsmannauppsdragets fullgörande vidtagna ändringarna i fråga om riksdagsmännens arvoden, ävensom att bevillningsutskottet måtte utarbета erforderlig lagtext».

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för det i motionen framförda yrkandet, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionen.

I memorial nr 5 framlade konstitutionsutskottet den 11 mars 1954 för riksdagen bland annat förslag till lag angående ändring i stadgan den 21 februari 1941 (nr 98) om ersättning för riksdagsmannauppsdragets fullgörande. Med bifall till utskottets hemställan, såvitt avsåg nämnda förslag, antog riksdagen för sin del förslaget den 17 mars 1954. Detta har sedermera antagits jämväl av Kungl. Maj:t, varefter den sålunda antagna lagen utfärdats den 19 mars 1954 (SFS 96/1954).

Tidigare gällande bestämmelser i arvodesstadgan innebar bland annat att till riksdagsman, bosatt i Stockholm eller inom ett på visst sätt angivet område i Stockholms närhet, utgick arvode om 9 000 kronor om året och att till annan riksdagsman utgick arvode om 12 000 kronor om året. Dessa bestämmelser i arvodesstadgan kompletteras av en föreskrift i 33 § fjärde stycket kommunalskattelagen, på grund varav riksdagsman äger av arvodet såsom kostnad för riksdagsmannauppsdragets fullgörande vid inkomsttaxering avdraga två tredjedelar, om han åtnjutit det högre arvodet, och en tredjedel, om han åtnjutit det lägre arvodet.

Efter de nu genomförda ändringarna anges i arvodesstadgan, att arvode utgöres av dels grundarvode — 9 000 kronor för alla riksdagsledamöter — dels ersättning för de med riksdagsmannauppsdraget förenade kostnaderna (kostnadsersättning). Kostnadsersättningen uppgår till samma belopp, som riksdagsmännen förut ägde avdraga vid inkomsttaxeringen, nämligen för riksdagsmän, som tidigare uppbär det högre arvodet, till 8 000 kronor om året, och för övriga riksdagsmän till 3 000 kronor om året. Vid ändringarna av ar-

vodesstadgan har förutsatts, att grundarvodet skall vara beskattningsbart såsom inkomst och att kostnadsersättningen skall vara icke skattepliktig (jfr memorialet s. 3 f). Ändringarna i stadgan länder till efterrättelse för tiden från och med den 1 januari 1954. I ovannämnda memorial uttalade konstitutionsutskottet, att ett genomförande av utskottets förslag till omreglering av riksdagsmannaarvodena förutsatte ändringar i kommunalskattelagens regler om rätt för riksdagsman att avdraga viss del av arvodet men att konstitutionsutskottet saknade behörighet att framlägga förslag i denna fråga.

I den föreliggande motionen har erinrats om konstitutionsutskottets ovannämnda uttalande, att de genomförda förändringarna av arvodesstadgan förutsatte revision av hithörande bestämmelser i kommunalskattelagen. Enligt motionärernas mening syntes den erforderliga ändringen i kommunalskattelagen kunna ske så, att 33 § fjärde stycket kommunalskattelagen upphävdes. Kostnadsersättningen torde vara att bedöma såsom sådana av staten anvisade medel till bestridande av särskilda, med visst uppdrag förenade kostnader, vilka medel jämlikt 32 § 3 mom. kommunalskattelagen icke skulle vid inkomstdeklaration upptagas såsom intäkter och vilka förty vore skattefria. Möjligen kunde övervägas ett förtydligande tillägg till den exemplifierande uppräknings av skattefria kostnadsbidrag i nämnda moment.

Utskottet. I den förevarande motionen har hemställts om sådan ändring i kommunalskattelagen som kan anses påkallad av de genom beslut av innevarande års riksdag ändrade reglerna om ersättning för riksdagsmannauppsdragets fullgörande.

Jämlikt stadgande i 33 § fjärde stycket kommunalskattelagen skall riksdagsman vid taxeringen äga såsom omkostnad avdraga viss del av ersättningen för riksdagsmannauppsdragets fullgörande, nämligen om han åtnjutit det lägre arvodet en tredjedel och om han åtnjutit det högre arvodet två tredjedelar.

Genom beslut innevarande år har bestämmelserna om ersättning för riksdagsmannauppsdragets fullgörande ändrats. Enligt de nu genomförda bestämmelserna har riksdagsmannaarvodet, med giltighet från och med den 1 januari 1954, uppdelats i dels ett grundarvode å 9 000 kronor och dels en ersättning för de med riksdagsmannauppsdraget förenade kostnaderna. Sistnämnda kostnadsersättning har fastställts till 3 000 kronor för riksdagsman bosatt i Stockholm eller dess närhet och till 8 000 kronor för annan riksdagsman, d. v. s. till samma belopp, som enligt gällande bestämmelser må vid taxeringen avdragas såsom omkostnad. Vid riksdagsbehandlingen har förutsatts, att denna kostnadsersättning skulle komma att utgöra icke skattepliktig intäkt.

Av det sagda framgår, att efter de sålunda genomförda ändringarna i arvodesstadgan ett bibehållande vid taxeringen av det nuvarande omkostnadsavdraget vid oförändrat belopp icke kan ernås annorledes än genom ändring av bestämmelserna i kommunalskattelagen. Den kostnadsersättning, som enligt arvodesstadgans nuvarande lydelse skall utgå, lär vara att hänföra till

sådant bidrag av staten till bestridande av särskilda, med vissa tjänster eller uppdrag förenade kostnader, vilket enligt 32 § 3 mom. nämnda lag icke skall upptagas såsom intäkt. Med hänsyn härtill är någon särbestämelse om vad som må av riksdagsmannaarvodet avdragas vid taxeringen ej längre erforderlig. I enlighet härmed tillstyrker utskottet att 33 § fjärde stycket kommunalskattelagen upphäves. Såsom av motionärerna ifrågasatts synes det lämpligt att förevarande kostnadsersättning upptages bland de i 32 § 3 mom. samma lag angivna exemplen på bidrag av staten, vilka icke är att hänföra till skattepliktig intäkt.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa, att riksdagen måtte med bifall till motionen II: 606 av herrar Hallén och Pettersson i Norregård för sin del antaga följande

Förslag

till

lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

Häri genom förordnas, att 32 § 3 mom. och 33 § kommunalskattelagen den 28 september 1928¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt i det följande anges.

Nuvarande lydelse:

32 §.

3 m o m. Såsom intäkt upptages icke vad som av staten anvisats till bestridande av särskilda, med vissa tjänster eller uppdrag förenade kostnader, såsom:

ortstillägg och därmed likställda förmåner för utom landet anställd diplomatisk eller konsulär personal;

förvaltningskostnadsbidrag och anslag till andra expenser;

å stat uppförd häst- och båtlega;

till beställningshavare vid armén utgående hästgottgörelse för egna tjänstehästar;

reskostnads- och traktamentsersättning;

Föreslagen lydelse:

32 §.

3 m o m. Såsom intäkt upptages icke vad som av staten anvisats till bestridande av särskilda, med vissa tjänster eller uppdrag förenade kostnader, såsom:

ortstillägg och därmed likställda förmåner för utom landet anställd diplomatisk eller konsulär personal;

förvaltningskostnadsbidrag och anslag till andra expenser;

å stat uppförd häst- och båtlega;

till beställningshavare vid armén utgående hästgottgörelse för egna tjänstehästar;

reskostnads- och traktamentsersättning;

kostnadsersättning, varom förmåles i 1 § stadgan om ersättning för riksdagsmannaupdragets fullgörande;

¹ Senaste lydelse av 32 § 3 mom. se 1946:703 och av 33 § se 1951:509.

Nuvarande lydelse:

ägande i följd härav skattskyldig
icke göra avdrag för underskott, som
kan uppkomma därigenom, att sålun-
da anvisat anslag icke förslår till täc-
kande av därmed avsedda utgifter.

Förmånen av — — — befattningshavare gällande.

Föreslagen lydelse:

ägande i följd härav skattskyldig
icke göra avdrag för underskott, som
kan uppkomma därigenom, att sålun-
da anvisat anslag icke förslår till täc-
kande av därmed avsedda utgifter.

33 §.

Från intäkt — — — — — såsom intäkt.

Avdrag får — — — — — tjänstens fullgörande.

Har den — — — — — gäld avdragas.

*Riksdagsman, som enligt 1 § stad-
gan om ersättning för riksdagsman-
nauppsdragets fullgörande åtnjutit det
i nämnda paragraf angivna högre ar-
vodet, äger såsom omkostnad för
uppsdragets fullgörande avdraga två
tredjedelar av uppbyret arvode, me-
dan riksdagsman, som åtnjutit det i
samma paragraf angivna lägre arvo-
det, är berättigad såsom omkostnad
avdraga en tredjedel av det uppbyrna
beloppet.*

Den, som — — — — — arvode utgått.

(Se vidare anvisningarna.)

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad
uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling; dock att äldre
bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1954 års taxering samt i frå-
ga om eftertaxering för år 1954 eller tidigare år.

Stockholm den 6 maj 1954.

På bevillningsutskottets vägnar:

ADOLV OLSSON.

Närvarande:

från första kammaren: herrar Sjö Dahl, Heüman, Franzon, Gustaf
Elofsson, Falk, Velande r, Söderquist, Niklasson, Damström och Anders Jo-
hansson; samt

från andra kammaren: herrar Olsson i Gävle, Orgård, Sjölin, Allard,
Kärrlander, Wiklund, Anderson i Sundsvall, Jansson i Aspeboda och Sten-
berg.